

[Holger K. Nielsen]

met frem, skal Kommissionen deltage i tilføjelse til de traktatmæssige beføjelser. Der er altså tale om en udvidelse af Kommissionens beføjelser i forhold til EPS, og det siges nu, at politiske og økonomiske aspekter af sikkerhedspolitik skal inddrages.

Når vi ved, at stærke kræfter i EF-Parlamentet og i EF-Kommissionen vil indsmugle militærpolitik i EF gennem fælles våbenindkøb og militærteknologisk samarbejde, er det tindrende nødvendigt, at det klargøres positivt i teksten, at økonomiske aspekter af sikkerhedspolitik ikke omfatter disse spørgsmål.

Jeg hørte med interesse på hr. Arentofts betragtninger om Genscher-Colombo-planen og kunne forstå, at fremskridtspartiet ville kræve denne plan til folkeafstemning, hvis den blev vedtaget. Jeg vil godt høre hr. Arentoft svare på, om det også gælder den tekst, der ligger der i øjeblikket.

Jeg vil til sidst gøre et par bemærkninger om socialdemokratiets rolle i denne forbindelse. Jeg må indrømme, at der har været en positiv udvikling i den socialdemokratiske EF-politik, og jeg har bemærket, at socialdemokratiet agter at lægge sig mellem flommeeuropæerne i de borgerlige partier og så de egentlige modstanderpartier. Dette betyder bl.a., at socialdemokratiet af alle kræfter vil modsætte sig den europæiske union. Det er helt fint, men skal det have nogen troværdighed overhovedet, må konsekvensen være, at socialdemokratiet med alle kræfter modsætter sig Genscher-Colombo-planen – også den tekst, hvorom der indtil nu er opnået enighed. Jeg håber derfor, at vi snarest muligt kan få et helt klart svar på, hvordan socialdemokratiet vil stille sig til denne tekst.

Robert Pedersen (S):

Ethvert nok så uerfarent medlem af dette høje ting ved, at politiske beslutningsprocesser ofte indeholder en ubehagelig modsætning mellem den grundlovskrævede samvittighed, overbevisning og livsholdning på den ene side og hensynet til det politiske parti, man er valgt for, på den anden side. Jeg tror også, at flertallet af medlemmerne i denne sal har så stor ydmyghed med hensyn til deres egen formåen, at de må indrømme, at de skylder deres parti, dets historie og dets resultater, at de overhovedet har sæde i tinget.

Det gør jeg. Jeg har ikke noget ønske om at vifte med et hvidt flag.

Men jeg har med meget lidt glæde set hen til denne dag, fordi jeg ikke synes, at det dagsordensforslag, som mit parti har fremsat, indeholder den nødvendige kontinuitet imellem den politik, som den tidligere regering førte, hvad de tidligere ansvarlige ministre og ordførere har sagt, og så det, der kommer til udtryk i denne dagsorden.

Det er klart, at heller ikke udenrigspolitik er statisk. Jeg tror også, medlemmer af regeringen vil indrømme, at det er muligt, at vi med én stemme bliver nødt til at sige, at forhandlingerne må forlænges. Men hvis man lader den røst lyde, så længe forhandlingerne ikke er tilendebragt, kan man så forvente, at de ansvarlige forhandlere med seriøsitet skal forhandle? Enhver, der har det mindste kendskab både til forhandlinger her i huset, til arbejdsmarkedsforhandlinger og til andre forhandlinger, ved, at hvis ikke der er et skæringspunkt, der venter forude, så vil der på den ene eller den anden side være utallige motiveringer for at udskyde den beslutning, der er nødvendig.

En tredje årsag til, at jeg undlader at stemme, er, at jeg må indrømme, at det er mig meget ukært, at den brede enighed, der har været om dansk udenrigspolitik, i hvert fald har fået et grundskud. Hvis 5 millioner mennesker skal kunne tale med én røst, der kan høres, forstås og accepteres, må der i dette høje ting være bred enighed. Regeringen har erklæret, at den vil leve med det. Det vil jeg da godt anerkende regeringen for, men jeg er bange for, at der sidder nogle politiske torne i vores udenrigspolitiske kød, således at det fremover, uanset hvem der sidder på ministerbænkene, bliver vanskeligere og vanskeligere at få den opslutning, der gør, at vores fædreland nyder respekt ude i verden.

Derfor kan jeg ikke stemme for dagsordensforslaget.

Jeg skal indrømme, at jeg glæder mig ikke til tiden efter denne debat. Jeg forudser, at hr. Steen Folke og hr. Gert Petersen og andre vil klappe visse socialdemokrater anerkendende på ryggen, hvad vi jo ikke er forvænt med i udenrigspolitisk henseende. Jeg kommer ikke til at savne den anerkendelse, og jeg vil sige til hr. Gert Petersen, der forstår, hvad det handler om, hvad Camus i sin